

Mogoș vornicul

Vasile Alecsandri

În oraș, la București,
Tot să stai și să privești
Pe cei șapte voinicei,
Mândri pușori de zmei,
Șapte frați ca șapte brazi,
Toți de-ai lui Mogoș cumnați.
Ei în capul podului,
În fruntea norodului,
Așteptau pe sora lor
Și pe mândru-i soțior,
Mogoș, vornicul bogat,
Ce glumește ne-ncetat.
Ei la umbră se culcau,
Beau voios și ospătau,
Cu ploscuța închina
De cinci vedre ș-o oca,
Vadra Țarigradului,
Măsura-mpăratului.
Iar fratele cel mai mare
(Că-i mai mare, minte n-are)
Pe drum ochii-și alerga
Și cu glas dogit striga:
„Zăriți voi ce zăresc eu?
Iată vine ca un zmeu,
Vine Mogoș vornicul,
Călare pe galbenul.”
Frații toți mi se sculau,
Peste câmpuri se uitau,
Și vedeau, mări, vedeau
Cum venea Mogoș, venea:
„Bună ziua, șapte frați,
Șapte frați ca șapte brazi!”
„Bun sosit, frate cumnate,
Ai venit pe neașteptate.
Dar unde ți-e soțioara?
Ce ne-ai făcut surioara?
Ori poate c-ai și uitat
Către noi că te-ai legat
Când pe Stanca ne-ai luat,
S-o aduci la frățiori.
Pe iarnă de nouă ori,
Că-s mai multe sărbători:
Pe vară de patru ori,

Că-s mai multe lucrători?"
„Ba, măi frați, eu n-am uitat
Către voi că m-am legat,
Și cu Stanca am plecat
S-o aduc la desfătat,
Dar în drumul părăsit
Turci, tătari ne-au întâlnit
Și pe Stanca mi-au răpit.”
„Pe Stăncuța ne-au răpit
Și tu, Mogoș, ai fugit?
Cu cei furi nu te-ai luptat,
După ei nu te-ai luat,
Nouă ani să-i tot alungi
Și cu moartea să-i ajungi?
Mori dar, câine blestemat!
Că ție nu ți-a fost dat
Ca să fii vrednic cumnat
Cu-ai Stăncuței șapte frați,
Șapte frați ca șapte brazi!”
Și cu toții crunt turbau
Paloșele ridicau.
Iar fratele cel mai mare
(Că-i mai mare, minte n-are)
Paloșul mi-l învărtea,
În Mogoș îl azvârlea,
Dar nici că mi-l nimerea.
Paloșu-n vânt vâjâia,
De-un zid mare se lovea
Și-ndărăt se întorcea,
Lângă Mogoș de cădea
Și-n pământ se îngropa
Și până în mănunchi intra.
Iar fratele cel mai mic
(Că-i mai mic, e mai voinic)
Paloșul mi-l învărtea,
În Mogoș îl azvârlea,
Și prin inimă-l înjunghia!
Când deodată ce vedea,
Ce vedea și nu credea?
O teleagă zugrăvită,
Pe dinăuntru poleită
Cu doisprezece telegari,
Telegari cu coame mari,
Și-n teleagă sora lor
Înflorind ca un bujor!
„Bună ziua, frații mei.
Șapte pușori de zmei!
Dar unde vi-i cumnatul?

Ce mi-ați făcut bărbatul?”
„L-am trimis în iad de-a drept
Cu șapte paloșe-n piept,
Că nu-i vrednic să trăiască
Și cu noi să se rudească
Cine-n oardă păgânească
Nu știe să vitejească
Și nevasta să-și păzească!”
„Vai de mine! ce-ați făcut?
Vai de voi! n-ați priceput
Cum că Mogoș a glumit
Când de mine v-a grăit?”
Bine vorba nu sfârșea,
Lacrimi din ochi îi ieșea,
Lângă Mogoș ea cădea,
Cu brațele-l cuprindea,
Îl bocea, îl dezmierda,
Apoi sufletul și-l da
În capătul podului,
În ochii norodului!